

die behoorlijk draait als een ieder zijn plicht maar doet!»

«Nu ja, dat komt op 't zelfde neer», zei de Hertogin, haar scherpe kin nog vaster tegen Alice's schouder drukkend, «en de moraal *daarvan* is: Pas op den zin en de volzinnen zullen wel op zich zelve passen».

«Wat houdt ze er toch van om overal een moraal uit te halen!» dacht Alice bij zich zelve.

«Het verwondert je zeker wel, dat ik mijn arm niet om je middel sla», zei de Hertogin na een oogenblik zwijgens. «Dit komt, omdat ik het karakter van je flamingo niet volkomen vertrouwd. Wil ik de proef eens nemen?»

«Hij zou wel eens kunnen bijten», antwoordde Alice schijnbaar bezorgd, daar ze er volstrekt niet op gesteld was, dat die proef genomen werd.

«Zeer juist», zei de Hertogin, «flamingo's en mosterd bijten beide. En de moraal daarvan is: Soort zoekt soort».

«Ja, maar mosterd is geen vogel», merkte Alice op.

«Je hebt al weer gelijk», zei de Hertogin, «wat kun je toch alles duidelijk uiteenzetten!»

«'t Is, geloof ik, een delfstof», zei Alice.

«Wel zeker», zei de Hertogin, «als ik het alleen in te stemmen, wat is hier dichtbij een groot moraal hiervan is: Hoe kleiner het dijn».

«O, nu weet ik het!» riep Alice, «je laatste opmerking niet geheel eethbare plant. Het lijkt er op dat 't is toch zoo».

«Ik ben het geheel met je eens», zei de Hertogin, «en de moraal daarvan is: Het is woudt schijnen, of indien je eenvoudiger uitdruk: Verbeeld je dat te zijn dan wat anderen zeggen, dat, wat je waart of had kon zijn, was, dan wat je geweest zou zijn hebben toegeschenen».

«Ik geloof, dat ik dit bevestig», zei Alice zeer beleefd, «als ik het u dat zegt, vat ik het, naar».

«En dat is nog niets versterkt», zei de Hertogin, «je zou *kunnen* zeggen», antwoordde Alice zeer gestreeld.

«Och, doe u maar geen moeite langer te zeggen», zei Alice.

